

מסכת כלים

פרק ב

א. כלי עץ, וכלי עור, וכלי עץ, וכלי זכוכית, פשוטיהן טהורים, ומקבליהן טמאים. נשברו, טהרו. חזר ועשה מהם כלים, מקבלין טמאה מכאן ולהבא. כלי חרס וכלי נתר, טמאתו שוה. מטמאין ומטמאין באויר, ומטמאין מאחוריהן, ואינן מטמאין מגביהן, ושבירתן היא טהרתן:

ב. הדקין שבכלי חרס, ומקורותיהן, ודפנותיהן יושבין שלא מסמכין, שעורן, מכדי סיכת קטן ועד לג. מלג ועד סאה, ברביעית. מסאה ועד סאתים, בחצי לג. מסאתים ועד שלש ועד חמש סאין, בלג, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, אני אני נותן בקו מדה, אלא, הדקין שבכלי חרס, ומקורותיהן, ודפנותיהן יושבין שלא מסמכין, שעורן מכדי סיכת קטן ועד קדרות הדקות. מהקדרות הדקות ועד חביות לודיות, ברביעית. מלודיות ועד לחמיות, בחצי לג. מלחמיות ועד חצבים גדולים, בלג. רבן יוחנן

בן זכאי אומר, חצבים גדולים, שעורן בשני לגיו. הפכים הגלילים
והחביונות, שעור קרקרויתיהן כל ששה, ואין להם דפנות:

ג. הטהורין שבכלי חרס, טבלה שאין לה לזבז, ומחטה פרוצה,
ואבוב של קלאין, וסילונות, אף על פי כפופין אף על פי מקבלין,
וכבכב שעשאו לסל הפת, וטפי שהתקינו לענבים, ורחבית של
שיטין, ורחבית דפונה בשולי המחץ, והמטה, והכסא, והספסל,
והשלחן, והספינה, והמנורה של חרס, הרי אלו טהורים. זה הכלל,
כל שאין לו תוך בכלי חרס, אין לו אחרים:

ד. פנס שיש בו בית קבול שמן, טמא. ושאין בו, טהור. מגופת
היוצאין שהוא פותח בה, טהורה. ושהוא גומר בה, טמאה. משפך
של בעלי בתים, טהור. ושל רוכלין, טמא, מפני שהוא של מדה,
דברי רבי יהודה בן בתירא. רבי עקיבא אומר, מפני שהוא מטהו
על צדו ומריח בו ללוקח:

ה. כסוי כדי יין וכדי שמן, וכסוי חביות גירות, טהורין. ואם
התקינו לתשמיש, טמאים. כסוי הלפס, בזמן שהוא נקוב ויש לו
חדוד, טהור. אם אינו נקוב ואין לו חדוד, טמא, מפני שהיא מסננת
לתוכו את הירק. רבי אליעזר בר צדוק אומר, מפני שהיא הופכת
עליו את הרוקני:

ו. גסטרֹא שְׁנַמְצֵאת בְּכַבְשָׁן, עַד שֶׁלֹא נִגְמְרָה מְלֹאכְתָּהּ, טְהוּרָה.
מִשְׁנַגְמְרָה מְלֹאכְתָּהּ, טְמֵאָה. טִיטְרוּס, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר צְדוֹק מְטֵהָ.
רַבִּי יוֹסִי מְטֵמֵא, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמוֹצִיא פְּרוּטוֹת:

ז. הַטְּמֵאִין שְׂבֻכְלֵי חֶרֶס, טְבֵלָה שְׂשִׁישׁ לָהּ לְזִבְז, וּמִחֲתָה שְׁלֵמָה,
וּטְבֵלָה שֶׁהִיא מְלֹאָה קְעָרוֹת. נְטִמָּאת אַחַת מֵהֶם בְּשַׁרְץ, לֹא נְטִמָּאוּ
כָּלָם. אִם יֵשׁ לָהּ לְזִבְז עוֹדָף, נְטִמָּאָה אַחַת מֵהֶם, נְטִמָּאוּ כָּלָן. וְכֵן
בֵּית תְּבִלִין שֶׁל חֶרֶס, וְזֻלְמָרִים הַמְתַּאֲמוֹת. וּבֵית תְּבִלִין שֶׁל יַעַץ,
שֶׁנְטִמָּא אֶחָד בְּמִשְׁקָהּ, לֹא נְטִמָּא חֲבֵירוֹ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר,
חוֹלְקִין אֶת עֶבְיוֹ. הַמְשִׁימֵשׁ לְטֵמֵא, טֵמֵא. הַמְשִׁימֵשׁ לְטָהוֹר, טָהוֹר.
אִם יֵשׁ לוֹ לְזִבְז עוֹדָף, נְטִמָּא אֶחָד מֵהֶם, נְטִמָּא חֲבֵירוֹ:

ח. הַלְפִיד, טֵמֵא. וּבֵית שְׁקָעוֹ שֶׁל גֵּר, מְטֵמֵא בְּאוֹיֵר. הַמְסַרֵּק שֶׁל
צֶרֶצוֹר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטֵהָ, וְחֻכְמִים מְטֵמֵאִין: